

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Είκοσι Ένα

Jeff Pippenger
2025-12-31

Αριθμός Είκοσι Ένα

Και ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν θὰ ἀφαιρεθῇ ἡ καθημερινὴ θυσία καὶ θὰ στηθῇ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, θὰ εἶναι χίλια διακόσια ἐνενηήκοντα ἡμέραι. Δανιήλ 12:11.

Από τις 22 Οκτωβρίου 1844, η εφαρμογή του προφητικού χρόνου δεν αποτελεί πλέον ορθή εφαρμογή της προφητείας για εκείνους που θα επιθυμούσαν να ορθοτομούν τον λόγον της αληθείας. Η περίοδος των 1290 ετών στο εδάφιο ένδεκα πρέπει να εφαρμοστεί ως συμβολική περίοδος μετά το 1844, και η εφαρμογή μετά το 1844, ἴτοι μια περίοδος χωρίς τα στοιχεία του «χρόνου», πρέπει να διατηρεί τη θεμελιώδη κατανόηση της αλήθειας, ὅπως αυτή ήταν κατανοητή πριν από το 1844. Το 1290 αντιπροσωπεύει μια περίοδο 30, ακολουθούμενη από 1260. Η κατανόηση πριν από το 1844 ήταν ὅτι τα τριάντα ἔτη από το 508 ἔως το 538 αντιπροσώπευαν μια περίοδο προετοιμασίας, ὅστε ο αντίχριστος να αρχίσει να εξουσιάζει από το 538 ἔως το 1798.

Η μετάβαση των 30 ετών αποτελεί το θέμα του Παύλου στη Β΄ Θεσσαλονικεῖς. Ο Παῦλος δεν περιλαμβάνει καμία αναφορά στο στοιχείο του «χρόνου», ἀλλά προσδιορίζει τα προφητικά χαρακτηριστικά του παγανισμού που παραχωρεί τη θέση του στον παπισμό μέσα σε εκείνα τα τριάντα ἔτη. Τότε ἄρχισε η παπική κυριαρχία. Η ιστορική κατανόηση, απύσης οποιασδήποτε χρονικής παραμέτρου, προσδιορίζει τη μετάβαση της τέταρτης βασιλείας της βιβλικῆς προφητείας στην πέμπτη βασιλεία, ακολουθούμενη από την πρώτη από δύο παπικές αιματοχυσίες, τυποποιώντας ἔτσι τη μετάβαση της ἕκτης βασιλείας στην τριπλή ἔνωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη και τη δεύτερη παπική αιματοχυσία.

Η προετοιμασία των τριάντα ετών, ακολουθούμενη από μια προφητική περίοδο, αποτελεί πρωτεύον σύμβολο της διαθήκης του Θεού με ἕναν εκλεκτό λαό. Η μετάβαση των δύο δυνάμεων μέσα στα τριάντα ἔτη, η οποία ακολουθείται από 1260 ἔτη διωγμοῦ, αντιστοιχεί στα τριάντα ἔτη προετοιμασίας του Χριστοῦ, ακολουθούμενα από 1260 ἡμέρες σωτηρίας. Η τριακονταετῆς προετοιμασία του αντιχρίστου ἴταν παραχάραξη της τριακονταετοῦς προετοιμασίας του Χριστοῦ. Το τέλος των τριάντα ετών προσδιορίζει είτε την ενδυνάμωση του Χριστοῦ κατά το βάπτισμά Του είτε την ενδυνάμωση του αντιχρίστου το 538. Η ενδυνάμωση του αντιχρίστου προήλθε από την οικονομική και στρατιωτική υποστήριξη που προήλθε από το προηγούμενο βασίλειο, και η δύναμη που εκχύθηκε ἐπάνω στον Χριστό προήλθε από το προηγούμενο βασίλειο, το οποίο εἶχε εγκαταλείψει τριάντα ἔτη νωρίτερα.

Η τομή μεταξύ των δύο περιόδων σηματοδοτεῖται από μία ενδυνάμωση, και η τομή μεταξύ των δύο περιόδων που εκτίθενται από τον Ἄβραμ και τον Παῦλο αναγνωρίζεται με απλή σύγκριση.

Στη διάκριση των τριάντα ετών του Άβραμ και του Παύλου, η περίοδος προετοιμασίας ήταν τα πρώτα τριάντα έτη, που αντιπροσώπευαν τη διαδικασία της διαθήκης, η οποία ενδυνάμωσε τους απογόνους του Άβραμ να εκπληρώσουν την προφητεία της δουλείας στην Αίγυπτο. Τα τετρακόσια τριάντα έτη έχουν μία περαιτέρω συμβολική διαίρεση, διότι, όταν εφαρμοσθούν ορθώς, τα πρώτα διακόσια δεκαπέντε έτη αντιπροσωπεύονται από τον εκπρόσωπο του Θεού και τον Φαραώ. Διότι για τον Ιωσήφ και τα πρώτα 215 έτη ήταν ο καλός Φαραώ, και για τον Μωυσή και τα δεύτερα 215 έτη ήταν ο κακός Φαραώ.

Αυτή η διαίρεση προσδιορίζει δύο περιόδους των τεσσάρων γενεών. Οι πρώτες τέσσερις γενεές μπορούν να τοποθετηθούν επί των δεύτερων τεσσάρων γενεών, γραμμή επί γραμμής, και, κάνοντάς το αυτό, ο Ιωσήφ και ο Μωυσής, ένα προφητικό άλφα και ωμέγα, αλληλεπιδρούν με έναν άλφα-καλό Φαραώ και έναν ωμέγα-κακό Φαραώ. Υπάρχει πολύ φως που μπορεί να αντληθεί από αυτή την παράλληλη εξέταση, αλλά εγώ απλώς επισημαίνω ότι η πρόρρηση του Άβραμ περί της τέταρτης γενεάς προσδιορίζει δύο μάρτυρες των τεσσάρων γενεών μέσα στα 430 έτη. Η διττή αναπαράσταση τεσσάρων γενεών βρίσκεται στις γενεαλογίες της Γένεσης τέσσερα και πέντε. Όταν θεωρούμε τον Κάιν και τον Σηθ ως την αρχή της καταγραφής των γραμμών αίματος, διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν οκτώ γενεές από τον Σηθ έως τον Νώε, και ότι, όταν διαιρούνται στο μέσον, υπάρχει μια αναπαράσταση δύο περιόδων τεσσάρων γενεών. Αυτό αναγνωρίζεται στις οκτώ γενεαλογικές γραμμές τόσο του Σηθ όσο και του Κάιν.

Οι γενεαλογίες στα κεφάλαια τέσσερα και πέντε παρουσιάζονται με την κατάληξη των γραμμών, η οποία είναι ο Νώε. Ο Νώε είναι το σύμβολο της διαθήκης του Θεού με την ανθρωπότητα, όπως αυτή παριστάνεται από το ουράνιο τόξο. Ο Άβραμ είναι το σύμβολο της διαθήκης του Θεού με έναν εκλεκτό λαό, όπως αυτή παριστάνεται από την περιτομή. Αυτές οι δύο διαθήκες συνδέονται πάντοτε μεταξύ τους, και στη Γένεση ένδεκα, όπου βρίσκουμε τον πύργο της Βαβέλ αμέσως μετά τον κατακλυσμό του Νώε, παρατίθεται η γενεαλογία που οδηγεί στον Άβραμ. Σε εκείνο το χωρίο πρόκειται για δέκα γενεές, όχι για οκτώ. Στο χωρίο που οδηγεί στον Άβραμ και στο χωρίο που οδηγεί στον Νώε παριστάνονται η Νωετική και η Αβρααμική διαθήκη.

Στο χωρίο από το ενδέκατο κεφάλαιο, το οποίο αναφέρεται σε έναν εκλεκτό λαό, διαπιστώνουμε ότι δύο από εκείνες τις γενεές είναι φορτωμένες με μεγάλο φως.

Και ἔζησεν ὁ Ἐβερ τέσσαρα καὶ τριάκοντα ἔτη, καὶ ἐγέννησεν τὸν Φάλεκ· καὶ ἔζησεν ὁ Ἐβερ μετὰ τὸ γεννησάμενος αὐτὸν τὸν Φάλεκ τετρακόσια καὶ τριάκοντα ἔτη, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Καὶ ἔζησεν ὁ Φάλεκ τριάκοντα ἔτη, καὶ ἐγέννησεν τὸν Ῥαγαύ. Γένεσις 11:16–19.

Η αναφορά στον Έβερ είναι η πρώτη αναφορά της εβραϊκής λέξεως που τελικώς ταυτοποιείται ως η εβραϊκή λέξη «Εβραϊός». Στη γενεαλογία ενός εκλεκτού λαού, ένας από τους δέκα απογόνους ονομάζεται Εβραϊός, όπως επρόκειτο να είναι γνωστός ο εκλεκτός λαός. Σε τρία εδάφια, ο Έβερ και ο Φάλεκ χρησιμοποιούνται για να επισημάνουν τη διάκριση της εκλεκτής εβραϊκής φυλής. Το όνομα Έβερ σημαίνει «πέρασμα» ή «εκείνος που διαβαίνει» και αποτελεί τη ρίζα της λέξεως «Εβραϊός». Ο Άβραμ είναι σύμβολο εκείνων που διαβαίνουν από τη Βαβυλώνα στη Γη της Επαγγελίας. «Φάλεκ» σημαίνει «διαίρεση» ή «σχίσμα», όπως αναφέρεται στη Γένεση 10:25, όπου πληροφορούμαστε ότι στις ημέρες του Φάλεκ «διαιρέθη η γη».

Ο Έβερ και ο Φάλεκ αντιπροσωπεύουν μία προφητική διαίρεση για εκείνους που επιθυμούν να ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας. Η γενεαλογία του Νώε παρήγαγε δύο γραμμές των οκτώ, οι οποίες αντιπροσώπευαν δύο ομάδες τεσσάρων γενεών, όπως και τα 430 έτη στην Αίγυπτο. Η γενεαλογία του ενδεκάτου κεφαλαίου της Γενέσεως παριστάνεται με το δέκα, όχι με το οκτώ, διότι είναι η γενεαλογία ενός εκλεκτού λαού. Ο εκλεκτός λαός διαιρείται σε δύο ομάδες των πέντε, ευθυγραμμιζόμενος έτσι με την παραβολή των δέκα παρθένων, η οποία είναι η παραβολή του λαού της διαθήκης του Θεού.

Σε εκείνη τη γενεαλογία του εκλεκτού λαού, το όνομα του Φάλεκ και η ιστορική του εκπλήρωση παριστούν έναν διαχωρισμό δύο τάξεων σοφών ή μωρών παρθένων, ακριβώς στο σημείο της βιβλικής ιστορίας κατά το οποίο η γη είχε διαιρεθεί στον πύργο της Βαβέλ. Στον κατάλογο των δέκα, ο Φάλεκ είναι ο αριθμός πέντε, διότι αυτό είναι το κέντρο των δέκα. Ο Έβερ ο Εβραίος, προτυπωμένος από τον Άβραμ, παριστά μια μωρά παρθένο που διαβαίνει απέναντι και γίνεται σοφή παρθένος, όταν οι δύο τάξεις διαχωρίζονται με την κραυγή κατά το μεσονύκτιο. Ο Έβερ, ο πρώτος Εβραίος κατά το όνομα, παριστά τον Άβραμ, τον πρώτο Εβραίο κατά διαθήκη. Όταν ο Κύριος εκάλεσε τον Άβραμ να εξέλθει από τη Βαβυλώνα, αυτό προτύπουσε το μήνυμα της κραυγής του μεσονυκτίου, το οποίο είναι η ενδυνάμωση του δεύτερου αγγέλου, ο οποίος καλεί άνδρες και γυναίκες να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα.

Η παραβολή των δέκα παρθένων παριστάνεται με τον Έβερ και τον Φάλεκ να εκπροσωπούν ένα κάλεσμα εξόδου, ακριβώς πριν από τη διαχωριστική γραμμή του Φάλεκ κλείσει τη θύρα της δοκιμασίας. Στην προφητική σχέση, ο Έβερ έζησε 430 έτη πριν από τον Φάλεκ, ο οποίος έπειτα έζησε 30 έτη. Το πρώτο βήμα της τριπλής διαθήκης του Άβραμ εκπροσωπήθηκε από τον Έβερ και τον Φάλεκ. Ο Άβραμ, όπως ο Έβερ και ο Φάλεκ, ως η διαχωριστική γραμμή μεταξύ δύο τάξεων. Η προσθήκη του Παύλου στην προφητεία του Άβραμ είναι η προσθήκη του Φάλεκ στην προφητεία του Έβερ. Ο Έβερ διακήρυξε 400 έτη, αλλά ο Φάλεκ προσδιόρισε 430 έτη. Ο Φάλεκ, λοιπόν, εκπροσωπούσε τον Παύλο, και την προσθήκη των 30 ετών από τον Παύλο στα 400 έτη, και η διακονία του Παύλου ήταν να προσδιορίσει τον Φάλεκ της προφητείας της Βίβλου. Ο «Φάλεκ» της προφητείας της Βίβλου, τον οποίο προσδιόρισε ο Παύλος, εκπροσωπούσε τη διαίρεση του έθνους από το κυριολεκτικό στο πνευματικό.

Από τον Σημ έως τον Φάλεκ είναι πέντε απόγονοι, και από τον Ραγαύ έως τον Αβραάμ είναι πέντε.

Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἄβραμ· Γίνωσκε μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ σπέρμα σου θὰ παροικῇ εἰς γῆν οὐχὶ ἐαυτοῦ, καὶ θὰ δουλεύσῃ εἰς αὐτούς· καὶ θὰ καταθλίψωσιν αὐτὸ τετρακόσια ἔτη. Γένεσις 15:13.

Τῷ δὲ Ἀβραάμ ἐρρέθησαν αἱ ἐπαγγελίαι καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ. Δὲν λέγει· «καὶ τοῖς σπέρμασιν», ὡς περὶ πολλῶν, ἀλλ' ὡς περὶ ἑνός· «καὶ τῷ σπέρματί σου», ὅς εἶναι ὁ Χριστός. Τοῦτο δὲ λέγω, ὅτι διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστόν, ὁ νόμος, ὁ γενόμενος μετὰ τετρακόσια καὶ τριάκοντα ἔτη, δὲν δύναται νὰ ἀκυρώσῃ, ὥστε νὰ καταργήσῃ τὴν ἐπαγγελίαν. Διότι ἐὰν ἡ κληρονομία εἶναι ἐκ τοῦ νόμου, δὲν εἶναι πλέον ἐκ τῆς ἐπαγγελίας· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐχάρτισε αὐτὴν εἰς τὸν Ἀβραάμ διὰ τῆς ἐπαγγελίας. Γαλάτας 3:16–18.

Τριάντα Ετών

Ο Ιησούς ήταν τριάντα ετών όταν άρχισε τη διακονία Του.

Και αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀρχόμενος ὡς τριάκοντα ἐτῶν, ὧν, ὡς ἐνομίζετο, υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἠλὶ. Λουκᾶς 3:23.

Ο Ιωσήφ άρχισε να υπηρετεί τον Φαραώ στην Αίγυπτο όταν ήταν τριάντα ετών.

Και ο Ιωσήφ ήταν τριάντα ετών όταν στάθηκε ενώπιον του Φαραώ, βασιλέως της Αιγύπτου. Και ο Ιωσήφ εξήλθε από την παρουσία του Φαραώ και διήλθε σε όλη τη γη της Αιγύπτου. Γένεσις 41:46.

Ο προφήτης Ιεζεκιήλ ήταν τριάντα ετών όταν άρχισε τη διακονία του, και η διακονία του διάρκεσε είκοσι δύο έτη.

Και ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐνῶ ἤμην ἀνάμεσα εἰς τοὺς αἰχμαλώτους παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ, ἠνοιχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὀράσεις Θεοῦ. Ἰεζεκιήλ 1:1.

Ο Ιεζεκιήλ περιέχει στα γραπτά του περισσότερες ιστορικές αναφορές από κάθε άλλον προφήτη. Στα συγγράμματα του Ιεζεκιήλ υπάρχουν δεκατρείς άμεσες αναφορές σε εξακριβώσιμες χρονολογίες, και, εν αγνοία τους, οι βιβλικοί μελετητές και οι ιστορικοί επιβεβαιώνουν ότι η διακονία του διάρκεσε είκοσι δύο έτη, αν και δεν γνωρίζουν ότι το είκοσι δύο είναι σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ο βασιλεὺς Δαβὶδ ἦτο τριάκοντα ἐτῶν ὅτε ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ, καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη.

Τριάκοντα ἐτῶν ἦτο ὁ Δαβὶδ ὅτε ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ, καὶ ἐβασίλευσεν τεσσαράκοντα ἔτη. Ἐν Χεβρῶν ἐβασίλευσεν ἐπὶ τὸν Ἰούδαν ἐπτὰ ἔτη καὶ ἕξ μῆνας· καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ ἐβασίλευσεν τριάκοντα καὶ τρία ἔτη ἐπὶ πάντα τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν Ἰούδαν. Β' Σαμουήλ 5:4, 5.

Η σαρανταετής βασιλεία του Δαβίδ είναι συμβολικός αριθμός, και η περίοδος των 40 είναι όπως τα 430 έτη του Αβραμ και του Παύλου, διότι τα 40 έτη διαιρούνται σε δύο μέρη (7 και μισό και 33 έτη). Οι δύο περίοδοι της σαρανταετούς βασιλείας του Δαβίδ έχουν ένα πρόσθετο προφητικό αίνιγμα, διότι άλλη βιβλική μαρτυρία καταγράφει αυτές τις δύο περιόδους ως επτά έτη και τριάντα τρία έτη. Τι αντιπροσωπεύουν οι επιπλέον έξι μήνες στο Δεύτερο Σαμουήλ, και πώς το 7,5 και το 33 ισούνται με 40; Υπάρχει επικάλυψη έξι μηνών που πρέπει να αντιπροσωπεύει μια προφητική αλήθεια.

Και αι ημέραι κατά τας οποίας ο Δαβὶδ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἦσαν τεσσαράκοντα ἔτη· ἐπτὰ ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Χεβρῶν, καὶ τριάκοντα τρία ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ. 1 Βασιλέων 2:11.

Ο αριθμός 22 είναι συμβολικός, αντιπροσωπεύοντας τον συνδυασμό της Θεότητας με την ανθρωπότητα, και η διακονία του Ιεζεκιήλ διάρκεσε είκοσι δύο έτη. Τα δεκατέσσερα έτη του Ιωσήφ διαιρούνται σε δύο περιόδους των επτά ετών, η εβδομάδα της διαθήκης του Χριστού διαιρείται σε δύο ίσες περιόδους των 1260 ημερών, και η σαρανταετής βασιλεία του Δαβίδ διακρίνεται σε δύο περιόδους, με ένα πρόσθετο σύμβολο που συνδέει τις δύο περιόδους.

Ο Ιησούς είναι ο Προφήτης, ο Ιερέας και ο Βασιλεύς. Κατά τις έσχατες ημέρες θα υψώσει την θριαμβεύουσα Εκκλησία Του ως σημείον, και η Εκκλησία αυτή αντιπροσωπεύεται από τον Χριστό, τον προφήτη, ιερέα και βασιλέα, ο οποίος έχει ενώσει τη Θεότητά Του με ανθρώπους, αντιπροσωπευόμενους από τον Ιεζεκιήλ τον προφήτη, τον Ιωσήφ τον ιερέα και τον Δαβίδ τον βασιλέα. Τα τέσσερα σύμβολα αντιπροσωπεύουν τρεις αξίους μέσα στην κάμινο, η οποία είχε θερμανθεί επτά φορές περισσότερο από το συνηθισμένο, και τότε εφάνη ο τέταρτος, και ήταν όμοιος με υιό Θεού. Ολόκληρος ο κόσμος αντιπροσωπευόταν κατά την τελετή της χρυσής εικόνας του Ναβουχοδονόσορος, και όλοι είδαν την θριαμβεύουσα Εκκλησία, αποτελούμενη από έναν ανθρώπινο προφήτη, έναν ανθρώπινο ιερέα και έναν ανθρώπινο βασιλέα, υποστηριζόμενη από το τέταρτο Θείο πρόσωπο.

«Ο Σατανάς έχει αιχμαλωτίσει τον κόσμο. Έχει εισαγάγει ένα ειδωλολατρικό σάββατο, αποδίδοντάς του, φαινομενικά, μεγάλη σπουδαιότητα. Έχει αποσπάσει την προσκύνηση του χριστιανικού κόσμου από το Σάββατο του Κυρίου προς χάριν αυτού του ειδωλολατρικού σαββάτου. Ο κόσμος υποκλίνεται σε μια παράδοση, σε ένα ανθρώπινο πρόσταγμα. Καθώς ο Ναβουχοδονόσορ έστησε τη χρυσή του εικόνα στην πεδιάδα Δουρά και έτσι εξύψωσε τον εαυτό του, έτσι και ο Σατανάς εξυψώνει τον εαυτό του μέσα σε αυτό το ψευδές σάββατο, για το οποίο έχει κλέψει την περιβολή του ουρανού.» Review and Herald, 8 Μαρτίου 1898.

Ο Αριθμός Τέσσερα

Σε προφητικό επίπεδο, το σαράντα είναι το ένα δέκατο των τετρακοσίων του Άβραμ, και το τέσσερα είναι το ένα δέκατο του σαράντα. Κάθε προφητικό χαρακτηριστικό που απαντάται στον αριθμό τέσσερα πρέπει να εναρμονίζεται με τον συμβολισμό του σαράντα, ο οποίος, με τη σειρά του, πρέπει να εναρμονίζεται με τον συμβολισμό του τετρακοσίου. Στο συγκεκριμένο συμφραζόμενο, το τέσσερα συχνά αντιπροσωπεύει το «παγκόσμιο», κατά μία οικεία κατανόηση, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης «μια πρόοδο» και, σε ορισμένα συμφραζόμενα, «μια προοδευτική καταστροφή».

Οι πρώτες τέσσερις από τις επτά σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν τη σταδιακή καταστροφή της Δυτικής Ρώμης. Η Ανατολική Ρώμη στην Κωνσταντινούπολη κατέληξε σε υποταγή στους τέσσερις Οθωμανούς Σουλτάνους. Γραμμή επάνω σε γραμμή, η ανατολική και η δυτική Ρώμη αποσυντίθεντο προοδευτικά κατά τη διάρκεια τεσσάρων περιόδων, που παριστάνονται από τέσσερις σάλπιγγες, ενώ συγχρόνως καταβάλλονταν και από το Ισλάμ της πέμπτης και της έκτης σάλπιγγας. Από κοινού, οι δύο γραμμές προσδιορίζουν την πτώση της Ρώμης κατά τη διάρκεια τεσσάρων γενεών σαλπύγγων, ενώ ένας κλιμακούμενος πόλεμος με το Ισλάμ οδηγεί στην τελική κατάρρευση, όταν οι τέσσερις σουλτάνοι του Ισλάμ αποκτούν υπεροχή επί του βασιλείου. Η ιστορία της δύσης και της ανατολής άρχισε με τη διαίρεση της Αυτοκρατορίας από τον Κωνσταντίνο το 330.

Αί τέσσαρες σάλπιγγες τῆς δυτικῆς Ῥώμης ἀρχίζουν ἐν τῷ 330, καὶ ἡ πέμπτη καὶ ἡ ἕκτη σάλπιγγς ἀντιπροσωπεύουν τὴν δύναμιν ἣτις καταβάλλει τὴν ἀνατολικὴν Ῥώμην, ἡ ὁποία ὁμοίως ἤρξατο ἐν τῷ 330. Καὶ ἡ ἀνατολικὴ καὶ ἡ δυτικὴ Ῥώμη συνέβαλον εἰς τὸ ἔργον τοῦ νὰ θέσουν τὴν παπικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς γῆς ἐν τῷ 538, ὥστε αἱ δύο γραμμαὶ τῆς δυτικῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς

Ῥώμης προτυποῦν τὰ δύο κέρατα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἵτινες ἐπαναφέρουν τὴν παπικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς. Ἡ δυτικὴ Ῥώμη εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεθοδεύσεως ἐν τῇ προφητικῇ σχέσει, καὶ ἡ ἀνατολικὴ Ῥώμη εἶναι τὸ σύμβολον τῆς κρατικῆς πολιτικῆς.

Μέσα στὴν ἱστορία τῆς πτώσεως τῆς δυτικῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς Ῥώμης ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τῆς παπικῆς Ῥώμης. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῶν μαθητῶν, ἡ ὁποία παριστάνεται ἀπὸ τὴν Ἐφεσο, οἱ τρεῖς πρώτες ἐκκλησίες ὁδηγοῦν στὴν τέταρτη ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ παπισμὸς ἀπὸ το 538 ἕως το 1798. Στὴν Ἀποκάλυψη δεκατρία, ὁ παπισμὸς προσδιορίζεται ὡς ἐξουσιάζων ἐπὶ 42 μῆνες, ἀφοῦ ἡ θανατηφόρος πληγὴ τοῦ 1798 θεραπευθεῖ με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. «Ὁ καιρὸς δὲν εἶναι πλέον» μετὰ το 1844, ἐπομένως οἱ σαράντα δύο μῆνες εἶναι σύμβολο τῆς περιόδου τοῦ διωγμοῦ ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἕως ὅτου ὁ Μιχαὴλ ἐγερθεῖ. Οἱ πρωτοπόροι κατανοοῦσαν ὅτι οἱ ἐκκλησίες, οἱ σφραγίδες καὶ οἱ σάλπιγγες παρίσταναν τρεῖς γραμμὲς ἱστορίας που τρέχουν παραλλήλως ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλη. Ἡ τοποθέτηση τῆς προφητικῆς μαρτυρίας τῆς δυτικῆς Ῥώμης ἐπάνω στὴ γραμμὴ τῆς ἀνατολικῆς Ῥώμης καὶ στὴ γραμμὴ τῆς παπικῆς Ῥώμης δὲν εἶναι προφητικὴ ἐφαρμογὴ που χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τοὺς Μιλλερίτες, ἀλλὰ ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν ἀντιφάσκει πρὸς καμία ἀπὸ τὶς καθιερωμένους ἀντιλήψεις τοὺς.

Στίχο ἐπάνω σε στίχο, οἱ τέσσερις πρώτες σάλπιγγες πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν ἐπάνω στὴν ἱστορία που ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν πέμπτη καὶ τὴν ἕκτη σάλπιγγα, καὶ κατόπιν ἡ γραμμὴ τῶν τριῶν πρώτων ἐκκλησιῶν που ὁδηγοῦν στὴν περίοδο τοῦ παπικοῦ διωγμοῦ, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν τέταρτη ἐκκλησία. Τέσσερις σάλπιγγες στὴν πρώτη γραμμὴ, τέσσερις σουλτάνοι στὴ δευτέρη γραμμὴ, καὶ τέσσερις ἐκκλησίες στὴν τρίτη γραμμὴ. Ὁ ἀριθμὸς «τέσσερα» ἀντιπροσωπεύει τὴν παγκοσμιότητα, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύει ἐπίσης καὶ μιὰ προοδευτικὴ καταστροφὴ εἴτε μιᾶς πολιτικῆς εἴτε μιᾶς θρησκευτικῆς ἐξουσίας. Το τι ἀντιπροσωπεύει καθορίζεται ἀπὸ τὰ συμφοραζόμενα.

Κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ἡ παπικὴ ἐξουσία ἀποκαθίσταται. Τὴν πρώτη φορὰ που ὁ παπισμὸς ἐνδυναμώθηκε, ὑπῆρξε μιὰ τριακονταετὴς περίοδος προετοιμασίας. Στις πρώτες τέσσερις ἐκκλησίες, ἡ τέταρτη ἐκκλησία εἶναι ὁ παπισμὸς, καὶ ἡ πρώτη ἐκκλησία ἦταν οἱ μαθητές, οἱ ὁποῖοι παριστάνονται ὡς ἡ Ἐφεσος. Οἱ τρεῖς πρώτες γενεές τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ὁδήγησαν στὴν τέταρτη ἐκκλησία, τὰ Θυάτειρα, ἡ ὁποία παριστάνεται ἀπὸ τὴν Ἰεζάβελ. Ὅταν φθάνετε στα Θυάτειρα, το 538, θεσπίστηκε νόμος τῆς Κυριακῆς στὴ Σύνοδο τῆς Ορλεάνης, προσδιορίζοντας ἔτσι τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες, ὅταν ἰαθεῖ τὸ θανάσιμο τραῦμα τοῦ 1798.

Ἡ ἱστορία ἀπὸ το 1798 ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες παριστάνεται ἀπὸ τὶς τέσσερις πρώτες ἐκκλησίες. Ἡ τέταρτη ἐκκλησία, τὰ Θυάτειρα, εἶναι ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς καὶ ὁ παπικὸς διωγμὸς που ἀκολουθεῖ. Ἡ πρώτη ἐκκλησία, ἡ Ἐφεσος, ἡ ἐκκλησία που ἔχασε τὴν πρώτη τῆς ἀγάπῃ, κατέληξε, στο πέρασ τῆς τετραβάθμιας προοδευτικῆς καταστροφῆς, στὸν νόμο τῆς Κυριακῆς τῶν Θυατείρων. Ἡ γενεὰ που ὁδηγεῖ στὸν νόμο τῆς Κυριακῆς τῶν Θυατείρων εἶναι ἡ τρίτη γενεὰ τῆς Περγάμου. Τὰ Θυάτειρα ἀντιπροσωπεύουν τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἕως τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας, καὶ ἡ Πέργαμος ἀντιπροσωπεύει τὸν συμβιβασμὸ τῆς τρίτης γενεᾶς που προετοιμάζει τὴν οδὸ γιὰ τὰ Θυάτειρα. Ἡ τρίτη γενεὰ τῆς Περγάμου, καὶ ὁ συμβιβασμὸς που αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει, ἐκπληρώθηκε πρῶτα στὸν καιρὸ τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος θέσπισε τὸν πρῶτο

νόμο της Κυριακής το 321. Οι Ηνωμένες Πολιτείες άρχισαν ως το αρνί της Εφέσου, αλλά όταν επαναφέρει τα Θυάτειρα στον θρόνο, μιλεί ως δράκων.

Η προοδευτική καταστροφή των Ηνωμένων Πολιτειών αντιπροσωπεύεται από τις πρώτες τέσσερις εκκλησίες της Αποκάλυψης. Η προοδευτική καταστροφή του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας λαμβάνει χώρα μέσα σε τέσσερις γενεές που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής, όπου το θηρίο της γης μιλεί ως δράκων. Η τελική γενεά αντιπροσωπεύεται από τον δράκοντα, ο οποίος είναι ερπετό, όπως στον Κήπο της Εδέμ, και γι' αυτόν τον λόγο τόσο ο Ιωάννης ο Βαπτιστής όσο και ο Ιησούς αποκάλεσαν την τελευταία γενεά του αρχαίου Ισραήλ «γενεά εχιδνών».

Η τέταρτη και τελευταία γενεά είναι είτε η «εκλεκτή γενεά», που αντιπροσωπεύει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, είτε το αντίστοιχό της, η γενεά των οχιών. Η μία τάξη έχει σχηματίσει την εικόνα του Χριστού, η άλλη την εικόνα του θηρίου — του όφεως. Η γενεά των οχιών παρουσιάζεται άμεσα, τέσσερις φορές, στον Λόγο του Θεού. Το συμφραζόμενο σε κάθε αναφορά είναι διαφορετικό.

Όταν όμως είδε πολλούς από τους Φαρισαίους και Σαδδουκαίους να έρχονται στο βάπτισμά του, τους είπε: Γεννήματα οχιάς, ποιος σας υπέδειξε να φύγετε από την μέλλουσα οργή; Κατά Ματθαίον 3:7.

Εάν η «γενεά των εχιδνών» ήταν απλώς κάποιιο υποτιμητικοί χαρακτηρισμοί για μερικές αιρέσεις ανθρώπων που δεν άρεσαν στον Ιωάννη, τότε δεν θα υπήρχε τίποτε να ειπωθεί σχετικά με την έκφραση. Όμως κάθε λέξη είναι ιερή μέσα στον Λόγο του Θεού, και έτσι ο Ιωάννης απέδιδε στους Σαδδουκαίους και στους Φαρισαίους έναν συγκεκριμένο χαρακτηρισμό. Ο χαρακτηρισμός αυτός ορίζεται προφητικώς από το συμφραζόμενο του χωρίου όπου εκφέρεται. Στο χωρίο αυτό ο Ιωάννης παρουσιάζεται να εκπληρώνει τη διακονία του, και κατόπιν οι Σαδδουκαίοι και οι Φαρισαίοι εισέρχονται στην αφήγηση. Στους εναρκτήριους στίχους ο Ιωάννης ταυτοποιείται ως η «φωνή βοώντος εν τη ερήμω» του Ησαΐα.

Κατ' εκείνας τὰς ἡμέρας παρεγένετο ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, κηρύττων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, καὶ λέγων· Μετανοεῖτε· διότι ἐπλησίασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Διότι οὗτός ἐστιν ὁ ῥηθεὶς διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος,

Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

Και αὐτὸς ὁ Ἰωάννης εἶχε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλας, καὶ δερμάτινη ζώνη περὶ τὴν οσφύν αὐτοῦ· καὶ ἡ τροφή αὐτοῦ ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο.

Τότε ἐξήρχετο πρὸς αὐτὸν ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅλη ἡ Ἰουδαία, καὶ ὅλη ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου, καὶ εβαπτίζοντο ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῳ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. Ἰδὼν δὲ πολλοὺς ἐκ τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους εἰς τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπε πρὸς αὐτούς· Γεννήματα εχιδνῶν, τίς σας υπέδειξε νὰ φύγετε ἀπὸ τῆς μελλούσης οργῆς; Ματθαίος 3:2–7.

Η τελική γενεά του αρχαίου Ισραήλ χαρακτηρίζεται ως «γενεά οχιών» από έναν προφήτη που εξήλθε από την έρημο. Ο Ιωάννης είναι ο προφήτης που εκπλήρωσε τον ρόλο του αγγελιαφόρου του Μαλαχία, ο οποίος προετοίμασε την οδό για τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης, και ήταν επίσης η φωνή εν τη ερήμω που προσδιορίζεται από τον Ησαΐα.

Εάν θεωρήσουμε τα «φύλλα» ως σύμβολο, διαπιστώνουμε ότι αντιπροσωπεύουν την «ομολογία». Η πρώτη αναφορά γίνεται με τον Αδάμ και την Εύα, οι οποίοι κάλυψαν την αδικία τους με φύλλα συκής. Προηγουμένως είχαν ενδυθεί το ένδυμα του φωτός, το ένδυμα της δικαιοσύνης, αλλά όταν αυτό χάθηκε, συνειδητοποίησαν ότι ήταν γυμνοί Λαοδικείς, οι οποίοι νομίζουν ότι το μόνο που έχουν να κάνουν είναι να κρυφτούν πίσω από τα «φύλλα της ομολογίας», και όλα θα είναι καλά. Παρακάτω στο χωρίο, ο Ιωάννης ομιλεί ευθέως εναντίον των Ιουδαίων της Λαοδικείας που εμπιστεύονταν ότι θα σωθούν μέσω της γενεαλογικής γραμμής του Αβραάμ, διότι η αυταπάτη τους δεν ήταν παρά τα κενά φύλλα της ομολογίας. Τα ενδύματα ενός προσώπου αντιπροσωπεύουν το ποιος είναι.

Τα δένδρα αποτελούν σύμβολο ανθρώπων και βασιλείων, και ο καρπός, ο κλάδος, ο σπόρος, το έδαφος, το ύδωρ, η ρίζα και, προφανώς, τα φύλλα αντιπροσωπεύουν όλα συγκεκριμένα προφητικά σύμβολα αυτά καθεαυτά· όμως καθεμία από αυτές τις αλήθειες συνδέεται με τα άλλα σύμβολα που παρουσιάζονται στις διάφορες γραμμές προφητείας, οι οποίες χρησιμοποιούν τα προφητικά σύμβολα που συναποτελούν ένα «δένδρον». Βεβαίως, ο πρώτος προφητικός συμβολισμός ενός δένδρου είναι ότι αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία ζωής ή θανάτου.

Το μήνυμα του Ιωάννη παριστάνεται από τα ενδύματα που φορούσε και από την τροφή που έτρωγε. Η προφητική τροφή, όπως το μάννα στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ, ή ο Άρτος του Ουρανού στο τέλος, πρέπει να φαγωθεί. Η τροφή αντιπροσωπεύει ένα προφητικό δοκιμαστικό μήνυμα το οποίο πρέπει να καταναλωθεί, διότι είναι η σάρκα του Χριστού και το αίμα Του. Τα ενδύματα που φορούσε ο Ιωάννης και η τροφή που έτρωγε προσδιορίζουν το μήνυμα και τον αγγελιαφόρο που προετοίμασε την οδό για τον Χριστό. Ο Ιωάννης προτυπώνει τον τελικό αγγελιαφόρο που προετοιμάζει την οδό για τον Χριστό, ο οποίος είναι ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης, που αιφνιδίως έρχεται στον ναό Του κατά τον νόμο της Κυριακής. Όταν αυτό λάβει χώρα, οι μωρές παρθένες, οι οποίες είναι επίσης Λαοδικείς και ζιζάνια, αντιπροσωπεύουν την τελική τέταρτη γενεά εκείνων που ομολογούν ότι είναι ο νόμιμος λαός της διαθήκης του Αβραάμ, όπως ακριβώς έπρατταν οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι, στον καιρό κατά τον οποίο ο Ιωάννης εμφανίσθηκε από την έρημο.

Ο Ιωάννης φορούσε τρίχες καμήλου, και δερμάτινη ζώνη που περιλάμβανε προσάρτημα ζυγού, όπως έχουν τα ζώα του αγρού με τον ζυγό. Έτρωγε, και συνεπώς το μήνυμά του ήταν από ακρίδες, εξέχον σύμβολο του Ισλάμ στις Γραφές, και αναμείγνυε το μήνυμά του περί του Ισλάμ με το μέλι.

Και ὁ οἶκος Ἰσραὴλ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μάννα· καὶ ἦτο ὡς σπέρμα κοριάνδρου, λευκόν· καὶ ἡ γεύσις αὐτοῦ ἦτο ὡς πλακοῦντες μετὰ μέλιτος. Ἔξοδος 16:31.

Το μάννα είναι σύμβολο του Λόγου του Θεού, και είχε γεύση σαν μέλι, την οποία οι προφύτες αναγνωρίζουν ως τη γεύση του μηνύματος, το οποίο παριστάνονται να τρώνε. Ο Ιωάννης έφερε το μήνυμα του Ισλάμ, όπως αυτό παριστάνεται από τις ακρίδες, και ζώνη από δέρμα καμήλας και

τρίχωμα καμήλας. Οι ακρίδες και η καμήλα είναι αμφότερα σύμβολα του Ισλάμ. Το μήνυμα εκείνο του Ισλάμ ήταν αναμειγμένο με τη διαφώτιση του Λόγου του Θεού, η οποία παριστάνεται ως «μέλι».

Και εἶπεν Ἰωάνθαν· Ὁ πατήρ μου ἐτάραξε τὴν γῆν· ἴδετε, παρακαλῶ, πῶς ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπειδὴ ἐγεύθην ὀλίγον ἀπὸ τοῦ μέλιτος τούτου. 1 Σαμουὴλ 14:29.

Ο Ιωάννης δεν αντιπροσώπευε απλώς ένα μήνυμα του Ισλάμ, αλλά προήλθε από την έρημο, όπως και ο Ηλίας, και ο Ιωάννης δεν έτρωγε μέλι, αλλά άγριο μέλι, διότι αυτός, όπως και ο Χριστός, δεν εκπαιδεύτηκε στα ιδρύματα της εποχής του, τα οποία είχαν το δικό τους μέλι ενός μηνύματος, που αντιπροσωπευόταν από το προζύμι των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων. Ο Ιωάννης έτρωγε μέλι από την έρημο, διότι είχε εκπαιδευτεί από το Άγιο Πνεύμα έξω από τους θρησκευτικούς θεσμούς της εποχής του. Η χαρακτηριστική ζώνη της χρονικής εκείνης περιόδου περιείχε έναν μηχανισμό άρθρωσης, επάνω στον οποίο κάποιος έδενε το ένδυμά του από τρίχες καμήλας. Η άρθρωση αντιπροσωπεύει τον Ιωάννη, ο οποίος υπήρξε το σημείο καμπής από το επίγειο προς το επουράνιο αγιαστήριο.

«Ο προφήτης Ιωάννης ήταν ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των δύο οικονομιών. Ως εκπρόσωπος του Θεού εμφανίστηκε για να καταδείξει τη σχέση του νόμου και των προφητών προς τη χριστιανική οικονομία. Ήταν το μικρότερο φως, το οποίο επρόκειτο να ακολουθηθεί από ένα μεγαλύτερο. Ο νους του Ιωάννη φωτιζόταν από το Άγιο Πνεύμα, ώστε να διαχέει φως επάνω στον λαό του· αλλά κανένα άλλο φως δεν έλαμψε ποτέ ούτε θα λάμψει ποτέ τόσο καθαρά επάνω στον πεπτωκότα άνθρωπο όσο εκείνο που εκπορευόταν από τη διδασκαλία και το παράδειγμα του Ιησού. Ο Χριστός και η αποστολή Του είχαν γίνει κατανοητοί μόνο αμυδρά, όπως προτυπώνονταν στις σκιώδεις θυσίες. Ακόμη και ο Ιωάννης δεν είχε κατανοήσει πλήρως τη μέλλουσα, αθάνατη ζωή διά του Σωτήρος». Η Ζωή του Χριστού, σ. 220.

Το ενδιάμεσο ένδυμα του Ιωάννη εισάγεται ακριβώς στο σημείο της βαπτίσεως του Χριστού, η οποία υπήρξε το σημείο καμπής, και τούτο απεικονίζεται από τον τόπο όπου ο Ιωάννης εβάπτιζε. Ο τόπος εκείνος ονομαζόταν Βηθαβαρά, που σημαίνει «διάβαση πορθμείου», και είναι ακριβώς ο τόπος από τον οποίο ο αρχαίος Ισραήλ εισήλθε στη Γη της Επαγγελίας, όταν εξήλθε από την έρημο, καθώς είχε πράξει και ο Ιωάννης.

Βεβαίως, η κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι εκείνη που ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει, αλλά απλώς επισημαίνουμε ότι, όταν ο Ιησούς βαπτίστηκε, ήταν εκείνη η γενεά την οποία Αυτός και ο Ιωάννης αποκάλεσαν «γενεά οχιών». Ο Ιησούς ήλθε για να μεγαλύνει τον νόμο των Δέκα Εντολών του Θεού, και Αυτός ενέπνευσε κάθε λέξη της Βίβλου· επομένως, όταν αποκαλεί την τελική γενεά του αρχαίου Ισραήλ γενεά οχιών, γνωρίζει πλήρως ότι η δεύτερη εντολή προσδιορίζει την κρίση που επιτελείται στην τρίτη και τετάρτη γενεά.

Η τρίτη και η τετάρτη γενεά αντιπροσωπεύουν μια προοδευτική κρίση που καταλήγει στην τετάρτη γενεά, η οποία είναι η γενεά των εχιδνών. Το βάπτισμα του Χριστού προτυπώνει την 11η Σεπτεμβρίου. Η Λαοδικειακή γενεά των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας βρίσκεται στην τελική της γενεά από εκείνον τον καιρό. Το μήνυμα του Ιωάννη προς τους Φαρισαίους και τους Σαδδουκαίους ήταν το Λαοδικειακό μήνυμα.

Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους εἰς τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς,

Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς σᾶς ὑπέδειξε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν μέλλουσα ὀργή;

Καρπούς λοιπὸν ἀξιους τῆς μετανοίας νὰ φέρετε· καὶ μὴ νομίζετε νὰ λέτε μέσα σας: Πατέρα ἔχουμε τὸν Αβραάμ·

διότι σας λέγω ὅτι ὁ Θεὸς δύναται ἐκ τῶν λίθων τούτων νὰ ἐγείρει τέκνα εἰς τὸν Αβραάμ.

Καὶ τώρα ἀκόμη ἡ ἀξίνη κείται στὴ ρίζα τῶν δένδρων· παν λοιπὸν δένδρον ποὺ δὲν φέρει καλὸν καρπὸν ἐκκόπτεται καὶ ρίπτεται στὸ πυρ. Εγὼ μὲν σας βαπτίζω ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἐρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμένα εἶναι ἰσχυρότερός μου, τοῦ οὐοίου δὲν εἶμαι ἀξίος νὰ βαστάσω τὰ υποδήματα· αὐτὸς θα σας βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί· τοῦ οὐοίου τὸ πτύον εἶναι στὸ χέρι του, καὶ θα διακαθαρίσει πλήρως τὸ ἀλώνι του, καὶ θα συνάζει τὸν σίτον τοῦ στὴν ἀποθήκη· τὸ δε ἄχυρο θα τὸ κατακαύσει μὲ πυρ ἄσβεστο.

Τότε ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, διὰ νὰ βαπτισθῆ ὑπ' αὐτοῦ. Ματθαῖος 3:7–13.

Ὁ Ἰησοῦς ἦλθε ἀπὸ τὴ Γαλιλαία, ἡ οὐοία συμβολίζει ἓνα σημεῖο καμπῆς, σε συμφωνία μὲ τὸν μεντεσέ τῆς ζώνης τοῦ Ἰωάννη καὶ μὲ τὴ σημασία τῆς Βηθαβαρά. Τὸ ἔργο τοῦ Ἰωάννη, νὰ προετοιμάσει τὴν οδὸ, εἶχε τότε μεταβληθεῖ στὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, νὰ επικυρώσει τὴ διαθήκη. Τὰ τριάντα ἔτη τῆς προετοιμασίας εἶχαν τελειώσει, καὶ ἀρχισαν τὰ τριάμισι ἔτη πρὶν καὶ μετὰ τὸν σταυρό.

Τὸ μήνυμα τοῦ Ἰωάννη ἦταν προειδοποίηση γιὰ τὴν ἐπερχόμενη οργή κατὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, μιὰ καταστροφὴ ἡ οὐοία ἐπίσης συμβολίζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ τὶς ἐπτὰ τελευταῖες πληγές. Τὸ προειδοποιητικὸ ἐκεῖνο μήνυμα τοποθετήθηκε μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ Ἰσλάμ καὶ μεταδόθηκε ἀπὸ ἓναν ἄνδρα ὁ οὐοίος ὄχι μόνον ἐκπλήρωσε τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ Μαλαχία ποὺ ετοιμάζει τὴν οδὸ, καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Ησαΐα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀλλὰ καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Ἡλία, διότι τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἰωάννη ἀντιστοιχοῦσε πρὸς ἐκεῖνο τοῦ Ἡλία, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Ἰωάννη ἀντιστοιχοῦσε πρὸς τὸ μήνυμα τοῦ Ἡλία.

Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς, Τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ἀναβὰς εἰς συνάντησίν σας καὶ λαλήσας πρὸς ὑμᾶς τοὺς λόγους τούτους; Καὶ ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτόν, Ἦτο ἀνὴρ δασύτριχος, καὶ περιεζωσμένος μὲ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν, Αὐτὸς εἶναι Ἡλίας ὁ Θεσβίτης. Β' Βασιλέων 1:7, 8.

Ἀν ἐρωτοῦσαν γιὰ τὸν Ἰωάννη, καὶ ὄχι γιὰ τὸν Ἡλία, «τι εἶδους ἄνθρωπος ἦταν;», θα ἐλάμβαναν τὴν ἀπάντησι: «ἄνθρωπος δασύτριχος, καὶ περιεζωσμένος μὲ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ». Ὀλόκληρη ἡ ἐξάμηνη διακονία τοῦ Ἰωάννη παριστάνεται στὸ χωρίο ὅπου ἡ τελικὴ καὶ τέταρτη γενεὰ προσδιορίζεται καὶ ορίζεται ἐιδικῶς. Τὸ μήνυμα πρὸς τοὺς Λαοδικεῖς ἐπιτίθεται εὐθέως κατὰ τῆς ὁμολογίας ὅτι εἶναι ὁ λαὸς τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ, τοὺς προειδοποιεῖ γιὰ τὴν ἐπερχόμενη οργή, ὅπως αὐτὴ ἀπεικονίζεται ἀπὸ πέλεκυν ποὺ πλήττει τὶς ρίζες τῶν δένδρων. Τὸ μήνυμα περιελάμβανε ὅτι ὁ Χριστὸς θα ὀλοκλήρωνε τὴ διαδικασία τῆς δοκιμασίας ποὺ ἀρχισε μὲ τὸν Ἰωάννη. Ἀργότερα στὸν Ματθαῖο, ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλεῖ ἐπίσης τοὺς Ἰουδαίους «γεννήματα

εχιδνών», και αναλαμβάνει τη σκέψη από το θέμα του Ιωάννη περί της κοπής ενός δένδρου, και εξηγεί το γιατί.

Ἡ κάμετε το δένδρον καλόν, και τον καρπόν αυτού καλόν· ἢ κάμετε το δένδρον σαπρόν, και τον καρπόν αυτού σαπρόν· διότι εκ του καρπού γνωρίζεται το δένδρον. Γεννήματα εχιδνών, πώς δύνασθε σεις, ὄντες πονηροί, να λαλείτε αγαθά; διότι εκ του περισσεύματος της καρδίας λαλεί το στόμα. Ο αγαθός άνθρωπος εκ του αγαθού θησαυρού της καρδίας εκβάλλει αγαθά· και ο πονηρός άνθρωπος εκ του πονηρού θησαυρού εκβάλλει πονηρά. Και σας λέγω ότι διά πάντα αργόν λόγον, τον οποίον ἤθελον λαλήσει οι ἄνθρωποι, θέλουσι δώσει λόγον περί αυτού εν ημέρα κρίσεως. Διότι εκ των λόγων σου θέλεις δικαιωθή, και εκ των λόγων σου θέλεις κατακριθῆ. Ματθαῖος 12:33–37.

Ἡ ημέρα της κρίσεως, σύμφωνα με τη δευτέρα εντολή, ευρίσκεται εις την τετάρτην γενεάν. Ἡ κρίσις βασίζεται ἐπὶ του μηνύματος το οποίον λαλούμεν, και το μήνυμα εκείνο εξέρχεται εκ των καρδιών ημών. Το μήνυμα το οποίον λαλούμεν είναι εκείνο που προσδιορίζει εἰάν εἴμεθα η «εκλεκτή γενεά» του Πέτρου ἢ «γεννήματα εχιδνών». Ἐκάστη εκ των δύο τάξεων φανερώνεται κατά την ολοκλήρωσιν μιας διαδικασίας δοκιμασίας, ὅπου ο Χριστός, ως ο ἄνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης, καθαρίζει το αλώνιόν Του. Ὅπως και με το ἔλαιον εις την παραβολήν των δέκα παρθένων, το μήνυμα παρίσταται εἴτε διά πονηράς εἴτε διά αγαθῆς καρδίας. Ἡ αναφορά του Χριστοῦ προσθέτει ὅτι αὐτή η γενεά εχιδνών, η οποία είναι η τετάρτη και τελευταία γενεά, ζητεῖ σημεῖον, και το μόνον σημεῖον που ἐπρόκειτο να δοθῆ εις αυτούς ἦτο το σημεῖον του Ἰωάν.

Τότε ἀπεκρίθησαν τινὲς ἀπὸ τῶν γραμματέων και τῶν Φαρισαίων, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν νὰ ἴδωμεν σημεῖον ἀπὸ σέ. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν πρὸς αὐτούς· Γενεὰ πονηρὰ και μοιχαλὶς ζητεῖ σημεῖον, και σημεῖον δὲν θέλει δοθῆ εις αὐτήν, εἰμὴ τὸ σημεῖον Ἰωάν τοῦ προφήτου· διότι καθὼς ὁ Ἰωάνς ἦτο τρεῖς ἡμέρας και τρεῖς νύκτας ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους, οὕτω θέλει εἶσθαι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τρεῖς ἡμέρας και τρεῖς νύκτας ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς. Ἄνδρες Νινευῖται θέλουσιν ἀναστηθῆ ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, και θέλουσι κατακρίνει αὐτήν· διότι μετενόησαν εις τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάν· και ἰδοὺ, πλείων τοῦ Ἰωάν εἶναι ἐδῶ. Βασίλισσα τοῦ νότου θέλει ἐγερθῆ ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, και θέλει κατακρίνει αὐτήν· διότι ἦλθεν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· και ἰδοὺ, πλείων τοῦ Σολομῶντος εἶναι ἐδῶ. Ματθαῖος 12:38–42.

Ὁ Χριστός ἀναφέρθηκε στους Ἰουδαίους ως γενεά εχιδνών, και χρησιμοποιεῖ ἀπεικονίσεις κρίσεως, ὅπως το μήνυμα του Ἰωάν και το μήνυμα της σοφίας του Σολομῶντος. Ὁ Ἰησοῦς προσδιορίζει, μέσω του συμφραζομένου και με δύο μάρτυρες, ὅτι η γενεά των εχιδνών είναι η τετάρτη γενεά, διότι στην τετάρτη γενεά συντελεῖται η κρίση.

Οι εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι το λάβαρο, ἢ το σημεῖο των ἐσχάτων ημερῶν, ὅπως είναι ο νόμος του Θεοῦ και το Σάββατο. Το σημεῖο του Ἰωάν είναι το σημεῖο της ἀναστάσεως, το οποίο για τους Ἰουδαίους κατά την ἐποχὴ του Χριστοῦ ἦταν το βάπτισμά Του, ὅταν το Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε, παριστώμενο ως περιστέρα. Ἰωάνς σημαίνει «περιστέρα». Ὁ Ἰωάνς, ο Ἰωάννης ο Ἀποκαλυπτῆς, ο Δανιήλ, ο Ἰωσήφ και ο Λάζαρος ἀντιπροσωπεύουν τις εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι ἀνασταίνονται ἀπὸ το ὅτι είναι νεκροὶ στην πλατεία ἐπὶ τρεισήμισι ἡμέρες. Στο σημεῖο αὐτὸ πρόκειται να μεταβούν ἀπὸ Λαοδικεῖς σε Φιλαδελφεῖς, καθιστάμενοι ἔτσι ο ὄγδοος, ο

οποίος είναι εκ των επτά. Ο Ιωνάς αντιπροσωπεύει το βάπτισμα, διότι ερρίφθη στο ύδωρ και συμβολικώς απέθανε όταν τον κατέφαγε το κήτος. Κατόπιν ανεστήθη, όπως και ο Ιωάννης, όταν εβγήκε από το βραστό έλαιο, και όπως ο Δανιήλ, όταν εβγήκε από τον λάκκο των λεόντων, και όπως ο Ιωσήφ, όταν εβγήκε από τον λάκκο, καθώς και ο Λάζαρος, το θαύμα της σφραγίσεως στον καιρό του Χριστού. Οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να διακρίνουν το σημείο του Ιωνά, όπως εκπροσωπείται από την ανάσταση του Χριστού, καθαρότερα απ' όσο ο Αντβεντισμός διακρίνει το σημείο της 11ης Σεπτεμβρίου, το οποίο είναι το σημείο του Ιωνά.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.

«Το βάρος της προειδοποιήσεως που τώρα πρέπει να έλθει προς τον λαό του Θεού, εγγύς και μακράν, είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Και όσοι επιζητούν να κατανοήσουν αυτό το μήνυμα δεν θα οδηγηθούν από τον Κύριο να κάνουν τέτοια εφαρμογή του Λόγου που θα υπονομεύσει το θεμέλιο και θα αφαιρέσει τους στύλους της πίστεως που έκαναν τους Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας αυτό που είναι σήμερα. Οι αλήθειες που έχουν αποκαλυφθεί κατά τη σειρά τους, καθώς προχωρούσαμε κατά μήκος της γραμμής της προφητείας που αποκαλύπτεται στον Λόγο του Θεού, είναι αλήθεια, ιερή, αιώνια αλήθεια και σήμερα. Εκείνοι που στο παρελθόν της εμπειρίας μας διήλθαν αυτό το έδαφος βήμα προς βήμα, βλέποντας την αλυσίδα της αλήθειας μέσα στις προφητείες, ήταν προετοιμασμένοι να δεχθούν και να υπακούσουν σε κάθε ακτίνα φωτός. Προσεύχονταν, νήστευαν, ερευνούσαν, έσκαπταν για την αλήθεια όπως για κεκρυμμένους θησαυρούς, και το Άγιο Πνεύμα, το γνωρίζουμε, μας δίδασκε και μας καθοδηγούσε. Πολλές θεωρίες προωθήθηκαν, έχοντας επίφαση αλήθειας, αλλά ήταν τόσο αναμειγμένες με παρερμηνευμένες και εσφαλμένα εφαρμοσμένες Γραφές, ώστε οδηγούσαν σε επικίνδυνες πλάνες. Γνωρίζουμε πολύ καλά πώς κάθε σημείο της αλήθειας εδραιώθηκε και πώς ετέθη επάνω του η σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος του Θεού. Και καθ' όλον τον καιρό ακούγονταν φωνές: “Εδώ είναι η αλήθεια”, “Εγώ έχω την αλήθεια· ακολουθήστε με”. Αλλά οι προειδοποιήσεις ήλθαν: “Μη υπάγετε πίσω αυτών. Δεν απέστειλα αυτούς, αλλά αυτοί έτρεξαν”. (Βλέπε Ιερεμίας 23:21.)»

«Οι καθοδηγήσεις του Κυρίου ήσαν σαφώς διαγεγραμμένες, και πλέον θαυμαστές ήσαν οι αποκαλύψεις Του περί του τι είναι αλήθεια. Το ένα σημείο μετά το άλλο εστερεώθη υπό του Κυρίου Θεού του ουρανού. Εκείνο το οποίο τότε ήτο αλήθεια, είναι αλήθεια και σήμερα. Αλλά αι φωναί δεν παύουν να ακούονται—“Αύτη είναι η αλήθεια. Έχω νέον φως.” Αλλά αυτά τα νέα φώτα εις τας προφητικές γραμμάς καθίστανται φανερά διά της κακής εφαρμογής του Λόγου και διά του ότι αφήνουν τον λαόν του Θεού να παρασύρεται άνευ αγκύρας διά να τον συγκρατή. Εάν ο σπουδαστής του Λόγου ελάμβανε τας αληθείας τας οποίας ο Θεός απεκάλυπεν εις τας καθοδηγήσεις του λαού Του, και ιδιοποιείτο τας αληθείας ταύτας, τας αφομοίωνε και τας έφερεν εις την πρακτικήν αυτού ζωήν, τότε θα ήτο ζων διάυλος φωτός. Αλλά εκείνοι οι οποίοι επεδόθησαν εις το να μελετούν νέας θεωρίας, έχουν κράμα αληθείας και πλάνης συνδυασμένον, και αφού επεχείρησαν να καταστήσουν τα πράγματα ταύτα εξέχοντα, απέδειξαν ότι δεν ήναψαν το λυχνάριόν των από το θείον θυσιαστήριον, και αυτό έσβησεν εν τω σκότει.» Selected Messages, βιβλίον 2, σ. 103, 104.